

CRÍTICA D'ÒPERA ► «COSÌ FAN TUTTE»

Creuament de parelles mozartià

Così fan tutte, de W.A. Mozart

Núria Vilà (Fiordiligi), **Anna Tobella** (Dorabella), **Joan Francesc Folqué** (Ferrando), **Carles Pachón** (Guglielmo), **Enric Martínez-Castignani** (Don Alfonso), **Elisa Vélez** (Despina). **Cor AAOS i Orquestra Simfònica del Vallès (OSV)**. **Daniel Gil de Tejada**, director musical. **Pau Monterde**, director d'escena. Producció: **Associació d'Òpera de Sabadell** per a Òpera a Catalunya.

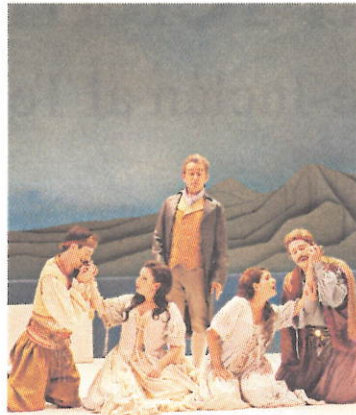
La Faràndula, dimecres, 25/X/2017.

ALBERT FERRER FLAMARICH

La veterania dels AAOS i el considerable nombre de produccions pròpies validen la reposició de muntatges vàlids com el de *Così fan tutte* mozartià, amb què l'entitat sabadellenca ha obert la present temporada. Unes funcions que, enguany, a la ciutat, començaran a les vuit del vespre per facilitar l'assistència de públic barceloní i de les rodalies. I un títol, per cert, ja representat la primavera de l'any 2010 que suposa una garantia pel circuit Òpera a Catalunya.

En aquest sentit, Pau Monterde sap enriquir les propostes des de la direcció escènica i millorar-ne els espais, recolzat per Elisabet Castells. L'habilitat per jugar amb una escenografia única, sotmesa a puntuals canvis de mòduls (un finestral pels interiors i un majestuós esbarzer penjat com a jardí), ofereix el punt de variabilitat necessari i econòmicament sostenible per a un decorat predominantment blanc, pulcre i contrastat per un fons blau. La disposició de llums de Nani Valls n'arrodoneix l'ambientació com també el vestuari tradicional.

Des de la vessant del gest explica l'acció i la psicologia dels personatges de manera expeditiva i eficaç. No obstant, l'estrena respirava una lleu manca de domini escènic d'alguns protagonistes en una funció que en el detall i la individualitat satisfia més que en el conjunt. En part, per una falta de vitalitat i interiorització

DR. X. GONDOLBEU/AAOS

Diumenge hi ha l'última funció

dels personatges més pròpia de la maduresa i el rodatge assolits des de l'experiència que des del treball conscient d'una producció concreta. Els exigents finals d'acte i alguns números de conjunt així ho corroboraven.

En aquest punt, les excepcions van ser Enric Martínez-Castignani amb un Don Alfonso ben estudiat i vocalment homogeni, i Elisa Vélez amb una Despina, no exempta d'un punt aristocràtic per a una criada d'extracció social baixa però, dinàmica en escena i vocalment resolutiva que, a més, va guanyar-se els aplaudiments amb l'ària inicial de l'acte II.

Quartet protagonista

Una de les virtuts de Mirna Lacambra és saber repartir joc entre potencials valors de la lírica i reconèixer-ne la progressió. La soprano Núria Vilà ha sabut reconduir la tècnica vocal polint antics defectes de recolzament diafragmàtic i emissió. La seva Fiordiligi, de volum suficient tot i que no cabalós per al rol, manté la ingenuïtat i certa fermesa del personatge però no emfasitza prou en el conflicte emocional de sentir-se erotitzada. Quelcom transmès en un cant polit, sense cops de glotis ni vibrato molest, registre agut sonor, musicalment curiosa i amb recursos però massa

centrada en trobar la seguretat d'estil i superar les dificultats. Les ben cantades àries "Come scoglio" i "Per pietà" traslluen aquesta negociació musical vers el component emocional, mentre que en els números de conjunt se la percebia encertadament dominant sense excessos.

Al seu costat la Dorabella d'Anna Tobella encaixava amb un timbre no gaire diferenciat en els conjunts però més personal en les àries, bon fraseig i domini de l'exigència vocal. A Carles Pachón només li cal guanyar presència escènica per arrodonir totes les eines i qualitats que demostra en recitals i papers com aquest Guglielmo. Quan ho faci, serà un baríton de referència.

En un debut potser prematur però amb una veu a tenir en compte, el Ferrando de Joan Francesc Folqué ha de polir el domini d'un instrument amb facilitats de fraseig i emissió en el centre, de timbre bonic

DS

Pau Monterde
sap enriquir les
propostes i millorar-
ne els espais

i càlid encara no prou homogeni. La seva irregularitat, desconcertant per allà on apunta però no ofensiva per on no arriba, es palesava en l'ària "Un aura amorosa" on la intensitat i musicalitat de l'exposició quedava diluïda en la reexposició després d'un excel·lent legato apianat.

Per últim, amb l'ortodòxia que caracteritza Daniel Martínez Gil de Tejada, l'OSV signava una de les estrenes amb millor rendiment dels darrers anys: *tempi* moderats, claredat del discurs i un treball amb matisos de color, transparència i articulació tan notables com els servits per les cordes al trio "Soave sia il vento" ■